

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΙΚΟΣΑΝΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 55 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1948 (Π. Ο. Η.) ΤΙΜΗ ΦΥΛ. ΔΡΑΧ. 500

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΡΠΩΝ ΑΥΤΟΥ ΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ

Γεγονός τυγχάνει ὅτι πᾶν δένδρον γνωρίζεται ἐκ τῶν καρπῶν αὐτοῦ καθὼς καὶ ἕκαστος ἄνθρωπος ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ.

Θέλεις νὰ γνωρίσῃς τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ διαγνώσῃς τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ, τὴν πίστιν του, τὰς πεποιθήσεις καὶ τὰς ἀρχὰς του; Δὲν εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν δύσκολον. Παρακολούθησον τὰ ἔργα του καὶ αὐτὰ θὰ σοὶ ὁμιλήσωσι περὶ πάντων τούτων. Τοῦτο δὲ ἔχων ὑπ' ὄψιν του πᾶς τις δύναται εὐκόλως καὶ ἄνευ κόπου νὰ διακρίνῃ εἰς ποῖον σημεῖον ἔχει φθάσαι ἡ Ἱεραρχία τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ ἀπόψεως Ὁρθοδόξου φρονήματος.

Λυπηρὸν τυγχάνει ὅτι αὕτη, καθὼς προκύπτει ἐκ τῶν ἀποφάσεων τῆς καὶ τῆς ἐν γένει πολιτείας τῆς βαδίζου ἄνευ διακοπῆς καὶ δισταγμοῦ πρὸς τὸν πρωτεσταντισμόν, ἐνῶ ἀπομακρύνεται καταληκτικῶς ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Δὲν ἠδυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι σοβαρῶς ὀμιλοῦν τινὲς τῶν Ἀρχιερέων αὐτῆς περὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ὅτι διερμηνεύουσι τὴν γνώμην τῆς ὅλης Ἱεραρχίας, ὀμιλοῦντες ἀσεβῶς περὶ αὐτῶν καὶ λέγοντες «*Ω, ἀδελφεὲ Κανόνες! Ἀσεβεῖς πράγματα! Ἀλλὰ διὰ πρέπει τὰ κατεργηθῶν καὶ οὐδεμίαν σημασίαν κρᾶνει νὰ ἔχουν διὰ τὸν μορφωμένον Κληρικόν!!!*».

Καὶ ἰδοὺ, ὅτι ἡ γνώμη αὕτη δὲν εἶναι προσωπικὴ ἐνίων Ἀρχιερέων, ἀλλ' ὁλοκληροῦ τῆς Ἱεραρχίας τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις συχνάκις κατακατεῖ τοὺς ἱεροὺς κανόνες καὶ ἐπιτρέπει τὴν καταπάτησιν αὐτῶν ἄλλοτε μὲν διὰ λόγους δηθεν σκοπιμότητος, ἄλλοτε δὲ πρὸς ἐξυπηρέτησιν συμφερόντων, μᾶλλον ὑλικῶν, καὶ ἄλλοτε πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ καλογερικοῦ πάθους ἢ πρὸς κολακείαν ἀρχηγῶν ξένων Ἐκκλησιῶν καὶ πολλάκις μάλιστὰ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς φιλοδοξίας αὐτῶν, τοῦ τε δηλονότι πρωκαθημένου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων.

Δὲν γράφομεν ταῦτα ὥς προκατειλημμένοι ἢ ἐμπαιδῶς διακείμενοι πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ἐκ τῶν ἔργων αὐτῆς, ὅτινα ὥς εἵπομεν ἀνωτέρω, φανερῶνουν ποῖα αὕτη εἶναι.

Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τῶν γραφομένων τούτων παραθέτομεν κατωτέρω μίαν πρόσφατον ἀπόφασιν τῆς συνελευθούσης κατὰ Ἰούλιον ἔ. ἔ. ἐν Ἀθήναις Ἱεραρχίας τῆς περὶ ἧς πρόκειται Ἐκκλησίας, ἥτις Ἱεραρχία θορυβηθεῖσα δηθεν ἐκ τοῦ ἀναζησαντος κατ' αὐτὴν Παλαισημερολογισμοῦ, ἔσπευσε νὰ συνενδριάζῃ καὶ νὰ λάβῃ αὐστηρὰ μέτρα κατὰ τῶν Παλαισημερολογιτῶν.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς καινοτόμου Ἱεραρχίας περιλαμβάνει μία ἐγκύκλιος τοῦ Προέδρου αὐτῆς, ἥτις κατεχωρήθη εἰς τὸ τῆς 14ης Αὐγούστου (ν. ἡ.) ἔ. ἔ. φύλλον τοῦ ἐπισήμου δελτίου τῆς «Ἐκκλησία» καὶ ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἀκολουθῶς:

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 521

Ἰερ. 1724
Ἀπ. 2083
Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουλίου 1948
Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτῆς, ληφθεῖσα τῇ 14—7—48 καθώρισε τὸν τρόπον τῆς προσδοχῆς τῶν παλαισημερολογιτῶν Ἱερέων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀγιωτάτης Μητρὸς Ἐκκλησίας, ὃν γνωστοποιούμεν, Συνοδικῇ ἐξουσιοδοτήσει τοῖς Σεβ. Ἀρχιερεῦσι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

1) Οἱ κανονικῶς χειροτονηθέντες ἱερεῖς καὶ προσχωρήσαντες εἰς τὰς τάξεις τῶν Παλαισημερολογιτῶν, ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπιστρέψωσι εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, γίνονται δεκτοὶ εἰς τοὺς κόλπους Αὐτῆς, προτάσει τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου καὶ ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐὰν ὁ μέλλον νὰ προσέλθῃ εἰς τὰς τάξεις τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας ἔχει καθαιρεθῇ ὑπὸ Ἐκκλησι. Δικαστηρίου, δέον ἀπαραιτήτως νὰ ἀρθῇ προηγουμένως ἡ καθάρσις αὐτοῦ διὰ τῆς νομίμου διαδικασίας.

2) Οἱ χειροτονηθέντες ὑπὸ τῶν καθηρημένων καὶ αὐτοκαλουμένων ἐπισκόπων παλαισημερολογιτῶν, προκειμένου νὰ προσέλθωσι εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας δέον νὰ γίνωνται δεκτοὶ διὰ χειροτονίας καὶ ἐφ' ὅσον θὰ ἔχωσι τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα. Οἱ οὕτω μετανοοῦντες καὶ ἐ-

πιστρέφοντες δέον κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας νὰ υπογράψωσι σχετικὸν λίβελλον, τὸν τύπον τοῦ ὁποίου θέλει γνωρίσει ὑμῖν ἡ Ἱερά Σύνοδος.

Ὁ Ἀθηνῶν Δομασκηὶς Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀσσυρηκὶς Κοιζίδης.

Ἐκ τῶν καρπῶν αὐτοῦ γνωρίζεται τὸ δένδρον. Ἴδου λοιπὸν ποίαν παρουσιάζει τὴν καινοτόμον Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασίς της, ἣτις εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ σπουδαῖα αὐτῆς ἔργα καὶ τὰς ἐξαιρετοὺς ἐπιτυχίας της.

—Οἱ χειροιονηθέντες ὑπὸ τῶν παλαιομερολογιῶν Ἐπισκόπων τὰ γίνονται δεκτοὶ διὰ χειροτοσίας.— Φοβερόν, φοβερότατον! Ἀσέβεια τοῦ χειροτοτοῦ εἶδους! Βλασφημία κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος! Καταπάτησις τῶν Ἱερῶν Κανόνων, οἵτινες ἀπαγορεύουσι αὐστηρότατα ἀναχειροτονίας.

Ὁ 68ος Ἀποστολικὸς Κανὼν ἐντέλλεται «*Ἐν τῇ Ἐπίσκοπος, ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος δευτέραν χειροτονίαν δέχεται παρὰ νινος, καὶ θαιρεῖσθω καὶ αὐτὸς καὶ ὁ χειροτονήσας*».

Ἐπίσης ὁ 57ος Κανὼν τῆς ἐν Κερθαγένῃ Συνόδου ἐντέλλεται; «*Ὡς μὴ ἐξεῖται γίνεσθαι ἀναβαπτίσεις, ἢ ἀναχειροτονήσεις*».

Καταπάτησις ὅθεν τῶν Ἱερῶν Κανόνων! Ἀλλ' ἐλησμονήσαμεν—οἱ κανόνες εἶναι τοῦ παρελθόντος, διὰ τὴν συγχρονισμένην Ἐκκλησίαν ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀσέβεια!—

Καὶ ὅμως φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ Ζώντος.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ ν' ἀποκαλέσωμεν ἀτυχὴ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἣτις ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας της ὁδηγεῖται ἀσφαλῶς πρὸς τὸν πρωτεσταντισμὸν καὶ ἀπομακρύνεται τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐμφοροῦμενοι οἱ Καινοτόμοι Ἱεράρχαι ὑπὸ τοῦ πρωτεσταντικοῦ πνεύματος εὐκόλως καταπατοῦν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ προβαίνουν εἰς πράξεις καθαρῶς πρωτεσταντικὰς, προδίδουν δὲ τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου τὰ φρούρια τῆς Ὁρθοδοξίας, χάριν τῶν ὁποίων ἠγωνίσθησαν Πατέρες Ἅγιοι καὶ διετήρησαν ταῦτα ἀπόρρητα μέχρι τῆς σήμερον, ὅτε εὐρεθήσαν οὗτοι, οἵτινες ἔλαφρὰ τὴν συνειδήσει προδίδουν ταῦτα εἰς τὸν πρωτεσταντισμὸν, πρὸς ὃν ἐπιδεικνύουν ἰδιαιτέραν συμπάθειαν, ἐφ' ὅσον οὗτος ὑπισχνεῖται εἰς αὐτοὺς περισσότεραν ἐλευθερίαν πρὸς πραγμάτων τῶν ταπεινῶν πόθων αὐτῶν.

Παραδίδομεν ὅθεν τούτους εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Λαόν, ἵνα κρίνῃ αὐτοὺς βάσει τῶν Ὁρθοδόξων αὐτοῦ καὶ τῶν Πατέρων αὐτοῦ Ἀρχῶν.

Ἡμεῖς δ' εὐχόμεθα τὴν δικαίωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας περὶ ἧς τὸ Θεῖον καὶ Σωτήριον στόμα τοῦ Ἀρχηγοῦ Αὐτῆς Σωτῆρος Χριστοῦ εἶπεν: «*Σὺ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πύλαι ᾗδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς*».

Ναί, δὲν θὰ κατισχύσουσιν Αὐτῆς οἱ διώκται καὶ περιφρονηταὶ Αὐτῆς ἀλλὰ κατησχυμένοι θὰ ἀτενίσωσι τὸ μεγαλεῖον Τῆς, ὅπερ αἰωνίως θὰ λάμπει.

+ ὁ Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΝΩΜΗΣ ΤΗΣ Ι ΠΙ ΤΟΥ
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΔΝΑΘ ΩΡΗΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνῶ διὰ τὰ Μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, τὰ ἐκδόντα ἐκ πολιτικῆς σκοπιμότητος ψήφον δυσμενῆ καὶ ἄδικον κατὰ τῶν παλαιομερολογιῶν, ἡ ἀπορία ἡμῶν μένει ἀκεραία καὶ ἡ θλίψις ἀπαρηγόρητος. Διότι διὰ τῆς δυσμενοῦς ψήφου, ἣν οὗτοι ἐξήνεγκον κατὰ τῶν παλαιομερολογιῶν, δὲν ἠδίκησαν μόνον μίαν πολυπληθῆ μερίδα ἑλλήνων πολιτῶν, τὴν πλέον πιστὴν καὶ ἀφοσιωμένην εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς καὶ Ἐθνικὰς παραδόσεις, ἀλλὰ καὶ ἐμείψαν τὸ κύρος αὐτῶν, ὡς πολιτικῶν ἀνδρῶν, εἰς τὰς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις τῶν ὁποίων δέον νὰ πρυτανεύῃ, οὐχὶ ἡ προσωπικὴ καὶ πολιτικὴ σκοπιμότης, οὐδὲ ἡ πλασματικὴ τῶν ἀναγκῶν θεραπεία, ἀλλ' ἡ ἐξυπνότησις τῶν αἰωνίων καὶ ἀκαταλύτων τοῦ δικαίου καὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἰδεολογίας ἀρχῶν, μόνων ἐπαγγελλομένων τὴν πρόοδον καὶ τὴν κοινὴν καὶ ἀτομικὴν εὐδαιμονίαν τῶν λαῶν.

Τούτου ἕνεκα οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τυγχάνουσιν ἰδιαίτου τιμῆς καὶ ὑπολήψεως, διότι πεπρωτισμένοι ὄντες μὲ τὸ ὑψηλὸν καὶ πολύτιμον δῶρον τῆς ἐμβριθείας, καὶ τῆς ὁξυδερκείας, διακρίνουσιν, οὐ μόνον τὸ παρὸν, τὸ ὑποκείμενον εἰς τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγνωστον τοῖς κοινοῖς βροτοῖς μέλλον, ὅπερ εἰς τὴν διανύσιν καὶ πεπρωτισμένην διάνοιαν αὐτῶν παρίσταται ὡς παρὸν. Ἀνέκαθεν λέγει καὶ τις τῶν νεωτέρων σοφῶν ἰδιαζόντως ἐτιμήθησαν ὑπὸ τῆς κοινωνίας οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες, οἱ εὐκληροῖας καὶ μεγαλυνοῖας λαχόντες, διότι οὗτοι, ὄντες πεπρωτισμένοι δι' ἑνὸς ὑπερφυοῦς δώρου τοῦ προγνωστικοῦ, ἐκ τῆς θεωρίας τοῦ παρόντος τὸ πτερόν τῆς ψυχῆς πρὸς τὰ ἄνω ἀνατείναντες, ὑπὲρ τὰ ἁπλᾶ φαινόμενα τὸ τοῖς ἄλλοις ἀγνωστον μέλλον γνησίως καὶ ἀσφαλῶς τεμαίρονται διότι τί εἶνε τὸ παρὸν καὶ ἐνεστὸς, παρὰ μία φωτεινὴ ἀνταγμία τοῦ παρελθόντος, καὶ μία πιστοτάτη εἰκὼν τοῦ μέλλοντος. Ἀλλ' εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου δὲν ἐχρειάζετο μεγάλη περίνοια καὶ διορατικότης, ἵνα ἀποφανθῇ τις περὶ τῆς σημασίας καὶ σπουδαιότητος αὐτοῦ, ἀφοῦ τόσα ἐδημοσιεύθησαν καὶ εἰς τὸν Τύπον καὶ ἐν ἐιδικοῖς φυλλαδίοις ὑπὸ τῶν πιστῶν καὶ ἀταρεγλίτως ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰ δεδομένα καὶ ἡμῖν παραδεγομένα ὑπὸ τῶν Ἀγ. Οἰκουμεν. Συνόδων ἐμμενόντων εἰς τὸ ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον. Ἀλλ' ἂν ταῦτα τὰ δημοσιεύματα δὲν ἔκριναν ἄξια προσοχῆς καὶ μελέτης, διὰ τὴν προκειμένην νὰ ἀποφανθῶσι περὶ ἑνὸς σοβαροῦ ζητήματος, ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται ἡ ἄρσις ἐνὸς ὁμαδικοῦ σκανδάλου καὶ ἡ ἑνωσις καὶ εἰρήνευσις τῆς Ἐκκλησίας νὰ μὴ ζητήσωσι καὶ τὴν γνώμην τῶν παλαιομερολογιῶν Ἀρχιερέων, ἀρμοδίων νὰ διαφωτίσωσι τὰ Μέλη τῆς ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς σημασίας καὶ τῆς σπουδαιότητος, ἣν κέκτηται τὸ ἡμερολόγιον διὰ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τὰ μέλη τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς περιορίσθησαν μόνον εἰς τὸ νὰ ἀκούσωσι τὰς γνώμας τῶν νεομερολογιῶν Ἀρχιε-

ρέων, οἵτινες εἶχον πάντα λόγον νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὰ πληροφориᾶς ἥμισυ ἀνταποκρινομένης πρὸς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν φρόνιμα καὶ τὸ ἀκραφνὲς πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς στήριξιν τῆς καινοτομίας αὐτῶν;

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ἐλάμβανον καὶ μόνον ὑπ' ὅσιν τὸ πόρισμα εἰς ὃ κατέληξεν ἡ εἰδικὴ ἐπὶ τῆς μελέτης τοῦ ἡμερολογίου Ἐπιτροπὴ καὶ τὸ συνετεία τοῦτου ἐκδοθὲν Βασιλικὸν Διάταγμα τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Βου θὰ διαφωτίζοντο ἐπαρκῶς καὶ δὲν θὰ ἀπεφαίνοντο τόσῳ ἀδίκως καὶ δυσμενῶς κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ὥστε νὰ χαρακτηρίσωσι παλαιμάχους Ἀρχιερεῖς, ὡς ἐπαναστάτας καὶ ἀπαταιῶνας καθ' ὃν χρόνον οὗτοι ἐντίμως καὶ εὐδόκως ἀγωνιζόμενοι ἐπὶ τῶν ἀδαμντίνων ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ἐδειλίασαν χάριν αὐτῆς καὶ τῆς ἀρρήκτως ἀπ' αἰῶνων ἠνωμένης ἐθνικῆς ιδεολογίας νὰ ὑποσῶσι καὶ τὰ δεινὰ τῆς ἐξορίας μετὰ τριακονταπενταετίες πρὸς τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας.

Ὅντως εἶνε θλιβερόν καὶ ἀποκαρδιωτικὸν μιὰ πολυάριθμος μερὶς Ἑλλήνων πολιτῶν, ἥτις ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύῃ εἰς τὰ ιδεώδη τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ προβάλλῃ τὰ στήθη της ἐναντίον πάντων τῶν ἐπιβουλευομένων τὰ χρυσόβουλλα αὐτῆς νὰ χαρακτηρίζεται ὑπὸ πολιτικῶν ἀνδρῶν ὡς ἐπαναστατικὴ καὶ τυχοδιωκτικὴ καὶ νὰ στερεῖται τῶν στοιχειωδῶν δικαιωμάτων, ὧν ἀπολαύουσι πᾶσαι αἱ θρησκευτικαὶ δοξαsaί καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἵτινες ὑπονομεύουσι τὴν ὁρθόδοξον πίστιν δι' ἧς ἐστηρίχθη καὶ ἐμεγαλύνθη τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος.

Διὸ καὶ ὅσα καὶ ἂν θέλωσι τὰ μειοψηφίσαντα Μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς νὰ δικαιολογήσωσι τὴν δυσμενῆ ψῆφον αὐτῶν, προφασίζομένων τὴν πολιτικὴν σκοπιμότητα, σκοποῦσαν νὰ προστατεύσῃ τὸ κύρος τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ γόητρον ἢς Ἱεραρχίας δὲν δύνανται ὅμως νὰ ἀποσπᾶσιν παρὰ τοῦ ἀμερολήπτου ὁρθοδόξου Ἑλλήνος καὶ τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ τὴν ὁμολογίαν ὅτι καλῶς ἔπραξαν διὰ τὴν προσοικτιμὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν ταύτην ὑπηρεσίαν, ἥτις προσφερομένη ἐπὶ βλάβῃ τῆς ὁρθοδοξίας καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς τάσεως πρὸς καινοτομίας, οὐ μόνον δὲν ὀφείλει τὸ κύρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ γόητρον τῆς Ἱεραρχίας ἀλλὰ καὶ τὰ μέγιστα ζημιοὶ κλονιζόμενων τῶν βάθρων ἐφ' ὧν στηρίζεται διὰ μέσου τῶν αἰῶνων τὸ θεοσύστατον οἰκοδόμημα τῆς ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, οὐδαμῶς δύναται νὰ λεχθῇ διὰ τοὺς παλαιοημερολογίας τελοῦντας τὰ τῆς λατρείας αὐτῶν ἐν ἰδίῳ ναοῖς καὶ δι' ὁμοφρόνων λειτουργῶν μετὰ τὸ πάτριον ἑορτολόγιον κατὰ τὴν ὑπαγόρευσιν τῆς ὁρθοδόξου συνειδήσεως αὐτῶν, ὅτι ἐπαναστατοῦν οὗτοι κατὰ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ἐκκλινάσης ἐκ τοῦ θριγγοῦ τῆς ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας.

Καὶ τοῦτο διότι οὗτοι ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἱεροὺς θεσμούς, τοὺς καθιερωθέντας καὶ κυρωθέντας διὰ τῆς αἰωνοβίου πράξεως ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων δὲ πειθαρχοῦν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, διότι δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ μετᾶσχῶσι τῆς εὐθύνης διὰ τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, τὴν ἀντικειμένην πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, καὶ δὴ τὸν ὅσον τῆς ΣΤης,

διακελεύοντα, ὅτι ἅπασαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, τῇ αὐτῇ ἀκολουθοῦσαι τάξει δέον νὰ ἐορτάζωσι καὶ τὰς γηστείας νὰ ἐπιτελῶσι, ὃ δὲ παραβάτης τοῦτου, ἂν εἶναι Κληρικός, τιμωρεῖται διὰ καθαιρέσεως, ἂν εἶναι λαϊκὸς δι' ἀφορισμοῦ. Τούτου ἕνεκα ἡ πλειοψηφία τῆς Ἐπιτροπῆς, ψηφίσασα ὑπὲρ τῆς Συνταγματικῆς κατοχυρώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, διὰ τὴν ἀκώλυτον καὶ ἐλευθέραν λατρείαν τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἀνεξαρτήτως τῆς ὁρθῆς ἢ πεπλανημένης συνειδήσεως αὐτῶν, εὐρίσκεται ἐν πλήρει συμφωνίᾳ, οὐ μόνον πρὸς τὸ Σύνταγμα, τὸ θεαροῦν ἀπαράβαστον τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ θέσμιμα τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων καὶ πρὸς ἀποφάσεις, πανορθόδοξον Συνόδων, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν ἱερὸν Κώδικα, καὶ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ καὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἡ συνείδησις τῶν ἀκολουθοῦντων τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον τυγχάνει πεπλανημένη, ὡς ἐνησμενίσθησαν νὰ παραστήσωσι ταύτην οἱ καινοτόμοι Ἀρχιερεῖς καὶ πάλιν ὀφείλουν οἱ τελευταῖοι οὗτοι, ἀφοῦ δὲν κατώρθωσαν νὰ διαφωτίσωσι, καὶ νὰ ἐξαγάγωσιν ἐκ τῆς πλάνης τοὺς σκανδαλισθέντας χριστιανοὺς, νὰ καλινδρομήσωσιν εἰς τὴν ἡμερολογιακὴν παράδοσιν πρὸς ἄρσιν τοῦ ὁμαδικοῦ σκανδάλου καὶ εἰρήνευσιν τοῦ ποιμνίου αὐτῶν. Καὶ τοῦτο διότι ἡ ἀντικατάστασις τοῦ Ἰουλιανοῦ διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τὴν μὲν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τὰ μέγιστα ἐξημίωσε, διασπᾶσασα τὴν ἐνότητα αὐτῆς ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν ἑορτῶν, τὴν δὲ κακόδοξον καὶ Αἰρετικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δύσεως πολλαχῶς ὀφέλησεν, ἐνισχύσασα τὴν πεπλανημένην δοξασίαν τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι Αὕτη κατέχει διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὰ σκήπτρα τῆς ὁρθῆς πίστεως, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου δικαιούται ὁ ἀνώτατος Ποντίφης ὁ Πάπας νὰ ἀσκήσῃ τὴν Κυριαρχίαν ἐφ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς ἀλάθῃτος εἰς τὰ ζητήματα τῆς πίστεως. Κατὰ ταῦτα ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν ἀντίποδα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας λαμβάνει τὸ ἐνδόξιμον νὰ καυχᾶται καὶ νὰ κομπορημονῇ, ὅτι Αὕτη καὶ μόνη κατέχει τὴν στάθμην τῆς ἀληθινῆς πίστεως, διακηρύττουσα στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ὅτι ὅπως εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἀνεγνώρισε τὴν πλάνην της, οὕτω καὶ εἰς τὰ ἄλλα Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα καὶ τὰ Δόγματα θὰ ἀναγνώρισῃ τὴν πλάνην της, καὶ θὰ προσέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἀποτελεῖ κατ' αὐτὴν τὴν λυδίαν λίθον τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας.

Ἐνταῦθα καταπαύοντες τὴν εἰρεσίαν τοῦ λόγου, καὶ ἐπειγόμενοι νὰ πρᾶσορμισθῶμεν εἰς τὸν εὐδίων λιμένα τῶν ἰδεῶν ἡμῶν, ἐκφράζομεν ἐν κατακλείδι τὴν βαθεῖαν ἡμῶν θλίψιν, διότι ἡ πλειοψηφία τῆς Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Κυροῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου δὲν ἐξετίμησε δεόντως τὴν ὑψηλὴν καὶ βαθεῖαν ἔννοιαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἣν κυρίως ἐκπροσωπεῖ τὸ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν πνεῦμα, μεθ' οὗ ἀρρήκτως ἐν τῇ προαιωνίῳ βουλῇ τοῦ Θεοῦ συνηνώθη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐπισκιάσασα διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τὰ τιμα-

λφῇ χρυσόβουλα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἅτινα διὰ πολυτίμων θυσιῶν καὶ αἱμάτων μαρτυρικῶν ἐκτίσται ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, πρωταγωνιστοῦσα ἐν τῇ καλλιτεφανῇ στίβῳ τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐκφωνήσαντος εἰς τὸ ἀντίκρουσμα τοῦ πρώτου Ἑλλήνος «νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ»

† **Ο Π. Φλωρίνης Χρυσόστομος.**

ΜΗΝΥΣΙΣ
ΤΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΩΝ
ΤΟ ΕΚ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΠΑΤΡΙΟΝ
ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ
ΚΑΤΑ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΧΙΟΥ κ. ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ ΦΩΣΤΙΝΗ
ΕΠΙ ΑΝΑΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΙΕΡΕΩΝ
ΑΠΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ
ΠΡΟΣ ΑΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Κοινὸν καὶ ἀδιάφυστον γνῶρισμα τῆς ἐνώσεως ἀπασῶν τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀποτελοῦσάν τὴν μίαν ἀγίαν καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, εἶνε ἡ ἀναλλοίωτος τήρησις ὑφ' ὧν τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν αὐτῶν Δογμάτων, τῶν αὐτῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων, τῶν αὐτῶν Ἐκκλησιαστικῶν Μυστηρίων, καὶ τῆς αὐτῆς Θείας λατρείας. Πᾶσα δὲ παράβασις, ἡ ἀλλοίωσις καὶ ἐνὸς ἐκ τῶν ἐνωτικῶν τούτων γνωρισμάτων καταστρέφει καὶ ἕνα κρῖνον ἐκ τῆς παγχρύσου ἀλούσεως, δι' ἧς ἐνοῦνται πνευματικῶς ἅπασαι αἱ ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, καὶ ἐπιφέρει τὴν διάσπασιν καὶ τὴν διαίρεσιν αὐτῶν ἐν τῇ βίῳ καὶ τῇ ἐκδηλώσει τῆς πίστεως, καὶ τῆς αἰωνοβίου ζωῆς τῆς ὅλης Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν τῶν θείων Μυστηρίων, ἅτινα παραδέχεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, εἶνε καὶ ἡ ἱερωσύνη, ἥτις ἡ ἀνάδειξις τῶν ὑποψηφίων εἰς τοὺς τρεῖς βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης, δηλαδὴ τοῦ Διακόνου, τοῦ Πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Ἐπισκόπου, εἰς οὓς προχειρίζονται τῇ ἐπιφοίτῃ καὶ ἐνεργείᾳ τοῦ τελεταρχικοῦ καὶ Παναγίου Πνεύματος πρὸς οἰκδομὴν τῶν πιστῶν καὶ διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Ἐκκλησιῶν. Τὸ Μυστήριον δὲ τοῦτο τῆς ἱερωσύνης καὶ κατὰ τοὺς τρεῖς βαθμοὺς, ὅπερ ἀποτελεῖ ἐν ἐκ τῶν ἀμεταμέλιτων χαρισμάτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος κατὰ τὴν καθιέρωσιν καὶ ἐκδοχὴν ἀπασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶνε μοναδικόν, καὶ δὲν ἐπαναλαμβάνεται τοῦτο, ἐφ' ὅσον τελεῖται κατὰ τὰς διατυπώσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ Ὁρθοδόξου Ἐπισκόπου, καὶ ἂν ἄκόμη ὁ τελευταῖος οὗτος εὐρίσκειται διαφωνῶν εἰς ζητήματα ἰσχυροῦς καὶ τὸν Μ. Βασίλειον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ὑφ' ἣν οὗτος ὑπάγεται Διοικητικῶς. Ἡ μοναδικότης δὲ καὶ τὸ μὴ ἐπαναληπτικὸν τοῦ Μυστηρίου τούτου ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὅτι τοὺς βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης χορηγεῖ αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ἐπιφοιτῶν ἐπὶ τὸν χειροτονούμενον διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ Ἐπισκόπου, χρησιμεύοντος ὡς μέσου καὶ ὡς ὄργανου διὰ τὴν ἐπιφοίτησιν καὶ ἐνέργειαν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Καὶ τοῦτο, διότι ἡ κλήσις τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἶνε κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον ἀνεξάλειπτα καὶ ἀμεταμέλητα. (Ρωμ. 11,29). Πᾶσα δὲ ἐπανάληψις τοῦ Μυστηρίου τούτου εἶνε αὐτόχροημα ἀσέβειας πρὸς αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, οὗ τὴν χάριν καὶ τὴν πανσθενουργὸν δύναμιν καὶ τελειότητα θέτει ἐν ἀμφιβόλῳ ὁ ἀναχειροτονῶν Ἐπίσκοπος νοσιζόμενος οὗτος ἀνευλαβῶς τὸ θεῖον δικαίωμα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοῦ ταμιού.

χου καὶ δωρητοῦ τούτου τῆς Θείας Χάριτος.

Τὸν τὴν τοιαύτην ἀσέβειαν καὶ ἀνευλάβειαν διαπράξαντα Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Χίου κ. Παντελεήμονα διὰ τῆς ἀναχειροτονίας δύο ἱερῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ ὑφ' ἡμῶν χειροτονηθέντων τοῦ Παντελεήμονος Γκιᾶλη καὶ τοῦ ἱερομονάχου Χρυσάνθου καταγγέλλομεν εἰς ἀπάσας τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως κληθῇ οὗτος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἣν ἀνήκει εἰς ἀπολογίαν ἐνώπιον ἐκτάκτου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, δι' ἣν οὗτος ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει διεπράξατο ἀναχειροτονίαν ἐπὶ παραβάσει καὶ καταπατήσει τῶν Θεῶν καὶ ἱερῶν Κανόνων, καὶ περιφρονήσει καὶ ἐξυβρίσει αὐτοῦ τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ὁ καταγγελλόμενος ἱεράρχης ἴσως ἀντιτάξει, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ἱερεῖς εἰς ὧν τὴν ἀναχειροτονίαν προέβη, ἦσαν μὲν χειροτονημένοι, ἀλλ' ἡ πρώτη χειροτονία αὐτῶν ἦτο ἀντικανονικὴ, ὡς γενομένη ὑπὸ Ἐπισκόπου καθηρημένου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὡς τοιαύτη ἔδει νὰ ἐπαναληφθῇ, ἵνα λάβῃ τὴν σφραγίδα τῆς ἐγκυρότητος καὶ τῆς Κανονικότητος. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐνστάσις οὐδαμῶς ἰσχύει, ἵνα διαιολογήσῃ τὴν ἀναχειροτονίαν, ἱερῶν χειροτονηθέντων κατὰ τὰς διατυπώσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔστω καὶ ὑπὸ Ἀρχιερέως, τελούντος ὑπὸ καθάρσει, διότι κατὰ τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τῆς Ὁρθοδοξίας πᾶν τὸ ἀντικανονικὸν δὲν εἶνε καὶ ἄκυρον. Συνηγοροῦσαν εἰς τοῦτο ἔχομεν καὶ τὴν γνώμην τοῦ ἀειμνήστου Κων. Μ. Ράλλη Τακτικοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν (1910—1937) καθ' ἣν οὗτος σὺν τοῖς ἄλλοις λέγει καὶ ταῦτα :

«Ὁ ὑπὸ ἱερέως τελούντος ὑπὸ τὴν ποινὴν τῆς ἀργίας ἡ τῆς καθαιρέσεως ἱερολογηθεὶς γάμος, ἐπάγεται πειθαρχικὴν εὐθύνην τῶν καταφρονησάντων καθαιρέσεως καὶ τῆς ἀργίας ποινῶν, διόπερ καὶ ὑποβάλλονται ὁ μὲν καταφρονήσας τῆς καθαιρέσεως τῇ ποινῇ τοῦ ἀφορισμοῦ, ὁ δὲ καταφρονήσας τῆς ἀργίας κληρικὸς τῇ ποινῇ τῆς καθαιρέσεως. Οὐ χί ὁ μὲν καὶ ἄκυρό τῃ τὸς τοῦ γάμου κ.λ.» (Βλέπετε Ἀρχεῖον Κανονικοῦ Δικαίου κ. Παναγιώτῳ Σελὶς 105).

Καὶ ἂν ἡ χειροτονία τοῦ ἐγκύρως καθηρημένου Ἀρχιερέως διὰ λόγους προσωπικοῦς καὶ ἡθικῶς εἶνε μὲν ἀντικανονικὴ καὶ ὡς τοιαύτη ἄπρακτος καὶ ἀνενέργητος, ἀλλ' ὅχι ὅμως καὶ ἄκυρος δεκτικὴ ἐπαναλήψεως πολλῶν μᾶλλον ἢ χειροτονία ἐνὸς Ἀρχιερέως, τελούντος μὲν ὑπὸ καθάρσει, ἀλλ' ὅχι διὰ λόγους προσωπικοῦς καὶ ἡθικοῦς, ἀλλὰ διὰ λόγους ἐκκλησιαστικῆς διαφωνίας εἰς ἐν ἰσχυρὸν ζήτημα πρὸς τὴν ὑφ' ἣν ὑπάγεται Ἐκκλησίαν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος, καὶ νὰ ἐπαναληφθῇ, ὅπως συνέβη εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν τοῦ Χίου.

Οἱ ἀναχειροτονηθέντες ὑπὸ τοῦ Χίου ἱερεῖς, χειροτονήθησαν τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἀρχιερέως, ἀντικανονικῶς καθαιρεθέντων διὰ τὸν λόγον, ὅτι οὗτοι ἠρνήθησαν νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς μίαν ἀπόφασιν τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ἀντιστρατευομένην πρὸς τοὺς Θεοὺς καὶ ἱεροὺς Κανόνας (57ος Κανὼν, καὶ 68ος Ἀποστ.) καὶ πρὸς ἀποφάσεις πανορθοδόξων Συνόδων ὡς εἶνε ἡ αὐθαίρετος καὶ μονομερὴς εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ ἱερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος πρὸς σκανδαλισμὸν τῶν χριστιανῶν καὶ διαίρεσιν τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὸν ἐορτασμὸν τῶν ἐορτῶν, τὴν τήρησιν τῶν νηστειῶν καὶ τῶν λοιπῶν τῆς ψυχῆς καθαρμῶν καὶ ἀγνείων. Αὐτὸς ἄλλως τε ὁ Χίου τοὺς παλαιοεορτολογίτας Ἀρχιερεῖς Μεγαρίδος καὶ Διφυλείας, παρ' ὧν τὴν καθάρσει καὶ τὸν ὑποβιβασμὸν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ λόγους ἡμερολογιακοὺς δὲν ἐθεώρει ὡς κανονικῶς καὶ ἐγκύρως καθηρημένους καὶ ἀνεγνώριζεν ὡς κανονικοὺς Ἐπισκόπους. Διὸ καὶ φιλοξενῶν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ἐπέτρεπεν εἰς αὐτοὺς νὰ λειτουργῶσιν ὡς Ἀρχιερεῖς, κοινωνῇ καὶ οὗτος τῶν ἀχράντων μυστηρίων μετ' αὐτῶν, καὶ νὰ δέχεται παρ' αὐτῶν τὸν ἀδελφικὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμὸν.

Κατόπιν πάντων τούτων ὁ Χίου, προβάς εἰς τὴν ἀναχειροτονίαν ἱερῶν, χειροτονηθέντων τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω παλαιοεορτολογιτῶν Ἐπισκόπων φωρᾷται ἀσεβῶν, οὐ μόνον πρὸς τὴν κανονικὴν διά-

ταξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθ' ἣν τὸ ἀντικανονικὸν δὲν εἶναι καὶ ἄκυρον, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν προσωπικὴν ἀντίληψιν καὶ γνώμην αὐτοῦ φρονούντος ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πρεβάσα εἰς τὴν καθαιρεῖν καὶ τὸν ὑποβιβασμὸν τῶν παλαιοεργολογῶν Ἐπισκόπων, διεπράξατο μίαν ἱεροσουλὴν κατὰ τὸν 29ον Κανὸνα τῆς Δι. Συν. λέγοντα: «Ἐπίσκοπον εἰς Πρεσβυτέρου βαθμὸν φέρειν ἱεροσουλὰ ἐστίν». Καὶ μάλιστα εἰς ἐν ὑπόμνημα ἀπευθυνόμενον ὑπ' αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 761 καὶ ἡμερομηνίαν 31 Ἰουλ. 1942 εἰς τὴν Δ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ταλανίζει ἐαυτὸν, οἶονε μονολογῶν καὶ λέγων «ἐγὼ ἱερόσουλός ἐστιν ὁ ἀφιερῶσας ὅλην τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας», καὶ ποιεῖται ἑκκλήσιν εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος ὅπως προβῇ αὕτη εἰς τὴν ἀναθεώρησιν τῆς δίκης, καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ τῶν Ἐπισκόπων Μεγαρίδος καὶ Διαιυλείας πρὸς ἀπόσβεσιν τοῦ ἡθικοῦ στίγματος τῆς ἱεροσουλίας.

Τοιοῦτος ἐστὶν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου κ. Παντελεήμων, ὅστις εἰς μίαν ψυχικὴν ἀναταραχήν, καὶ εἰς μίαν ὀξείαν κρίσιν τῆς πνευματικῆς ἀκαταστασίας του ἐπεχείρησε τὸ ἀνόσιον τοῦτο πραξικόπημα τῆς ἀναχειροτονίας ἱερέων πρὸς καταρράκωσιν τοῦ κύρους τῶν Κανόνων, καὶ ἐξουθενώσιν τοῦ γοήτρου τῆς Ἱεραρχίας, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ὅντως ἐστὶν στίλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς θείας ἀληθείας. Ἀναμφηρίτως ὁ ὑπὸ κρίσιν Ἱεράρχης, ἂν ὄντως ἐκῆδετο τοῦ κύρους τῶν Κανόνων, καὶ τοῦ γοήτρου τοῦ Ἀρχιερατικοῦ αὐτοῦ ἀξιώματος, ὥφειλε νὰ ἐξακριβώσῃ καὶ νὰ ρυθμίσῃ καλῶς τὰς συνθήκας, ὅφ' ἃς ἐχειροτονήθησαν τὸ πρῶτον οἱ ἀναχειροτονηθέντες ὑπ' αὐτοῦ ἱερεῖς. Καὶ ἐὰν ἐπείδετο κατὰ συνείδησιν, ὅτι ἡ πρώτη χειροτονία αὐτῶν ἐγένετο ὑπὸ Ἐπισκόπων, ὧν τὸ Ἐπισκοπικὸν κύρος ἡμφιοβητεῖτο ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, τοσοῦτ' μάλλον ὅσοι οὗτος εἶχε προσωπικῶς ἀντίθετον γνώμην πρὸς τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ Συνόδ. Δικαστηρίου, τοῦ ὑποβιβάσαντος τοὺς διαζομένους Ἐπισκόπους εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἱερέως, τότε ὥφειλε νὰ φέρῃ εἰς γνώσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦτο, καὶ νὰ συμμορφώῃ εἴτα πρὸς τὰς ὁδηγίας τῆς Διοικούσης Συνόδου ὑπὸ τὴν ἀκεραίαν ταύτης εὐθύνην ἥτις Σύνοδος ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ συσκεπτομένη καὶ ἀνεπηρέαστος παντελῶς ἐκ προσωπικῶν ἐλατηρίων, ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει θὰ συγκατένευεν εἰς τὴν διάπραξιν μιᾶς τοιαύτης ἀσεβοῦς πράξεως. Ἀλλὰ πρὸς οὗτος αὐθαίρετος καὶ αὐτογνωμόνως εἰς τὸ τολμηρὸν καὶ ἀνόσιον τοῦτο διάβηκα ἀνέλαβεν ἀμέριστόν τὴν βαρεῖαν εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ὁλης Ἐκκλησίας, ἥς ἐλαφρᾶ ὅλως τῇ συνειδήσει καταπάτησεν ἐν γνώσει καὶ ἐξ ἐμπαθείας κινούμενος τὸς πανορθόδοξους κύρους καὶ σημασίας Κανονικὰς διατάξεις τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων.

Ἀλλ' ὁ Χίος διὰ τοῦ πραξικοπήματος τῆς ἀναχειροτονίας συμπαρέσυρε εἰς τὸ αὐτὸ κρίμα καὶ ἀνάθεμα καὶ τοὺς ἀναχειροτονηθέντας ἱερεῖς, οὓς, ὡς ἄλλος ἡθοποιὸς παρέστησεν αὐτοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ οκνηῇ ὡς ψευδοῖερεῖς, καὶ ἔπεισεν αὐτοὺς ὅπως δεχθῶσιν τὸ ἀληθινὸν δῆθεν χρίσμα τοῦ ἱερέως, ἀναχειροτονούμενοι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ἀληθινὸ τοῦ ὁπίστου λειτουργοῦ. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως ταύτην ὁ Χίος δὲν ὥφειλεν ὡς ἀληθὲς λειτουργὸς τῆς Ἐκκλησίας νὰ προβῇ εἰς χειροτονίαν αἰόμων, δεχθέντων νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν πρώτην χειροτονίαν αὐτῶν, ὡς μέσον διακομφήσεως τῆς Θείας Χάριτος καὶ νὰ ἐξαπατῶσι τὸν κόσμον τελούντες ὡς ἱερεῖς τὰ Ἅγια Μυστήρια ἔστω καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἱεροσουλίας ταύτης.

Ἐκεῖνο ὅπερ ἐπεβάλλετο εἰς τὸν Χίον, ἂν εἶχεν ὄντως Ἀρχιερατικὴν συνείδησιν, ἦτο νὰ περιορίσῃ τοὺς ἐν λόγῳ ψευδοῖερεῖς κατὰ τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ ἀντίληψιν, εἰς μίαν Ἱεράν Μονὴν τῆς ἐπαρχίας του, ὅπως κλαύσῃ οὗτοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν καὶ ἔχι νὰ βραβεύσῃ τὴν δῆθεν τυχωδιωκτικὴν ἱεροσουλὴν αὐτῶν διὰ τῆς περιβολῆς τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ εἴτα τὰς ψυχὰς τῶν ποιμνίου του εἰς τοιοῦτους ἱερεῖς, ὧν τὸ ἡθικὸν κύρος κατερρακώθη διὰ τῆς ἀναχειροτονίας εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν τοῦ

ποιμνίου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην πόσω περισσοτέραν εὐθύνην τοῦ Χίου θὰ εἶχεν εἰς Ἀρχιερεῖς, ὅταν προέβαιναν εἰς χειροτονίαν ἐνὸς ἀγύρτου, ὅστις ἔκαμνε τὸν ἱερέα πρὸς ἐξαπάτησιν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῶν Χριστιανῶν, καὶ εἴτα ἀπέστελλεν αὐτὸν ὡς Κανονικὸν ἐφημέριον εἰς ἐν χωρίον τῆς ἐπαρχίας του;

Καὶ ἂν ἡ Διοικούσα Ἱεραρχία τοὺς παλαιοημερολογίτας ἐκείνους ἱερεῖς, οἵτινες πρὸ τῆς ἐξόδου τῶν Ἀρχιερέων εἰς τὸν ἀγῶνα ἐν τῇ ἀγνοίᾳ αὐτῶν κατηγοροῦντο ὅτι ἀνεβάπτιζον τὰ κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον βαπτισθέντα τέκνα δριμύτατα ἤλεγχε καὶ κατεδίκασεν αὐτοὺς ὡς ἱεροσούλους καὶ κατηλειπομένους τὰ ἱερά καὶ ὅσια, νῦν ὁποῖαν προσωπομίαν δικαιοῦται νὰ δώσῃ τις εἰς τὸν Χίου προβάντα ἐλαφρᾶ ὅλως τῇ συνειδήσει καὶ ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τοῦ ἀνοσιουργήματος εἰς ἀναχειροτονίαν τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἱερέων, ὧν ἡ πρώτη χειροτονία ὑπὸ Ἐπισκόπων, ἔστω καὶ καθηρημένου ἐνδέχεται νὰ ᾖ ἀντικανονικὴ κατὰ τὴν ἐκδοχὴν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ὅχι ὅμως καὶ ἄκυρος; Χθὲς ἀκόμη ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία διὰ τοῦ προκαθημένου αὐτῆς καὶ ἐπιλέκτων ἱεραρχῶν διεκλήρουξεν ὅτι οἱ παλαιοημερολογίται δὲν εἶναι, οὔτε Σχισματικοὶ οὔτε Αἰρετικοί, ἀλλ' Ὁρθόδοξοι.

Καὶ ἀφοῦ οἱ παλαιοημερολογίται λαϊκοὶ καὶ Κληρικοί εἶνε ὁ θόδοξοι καὶ μάλιστα γνήσιοι ὡς τηροῦντες ἀλωβήτους τοὺς Κανόνες καὶ μὴ προσθέντες οὐδ' ἀφαιρέσαντες τι ἐξ ὧν παρέδωκαν αὐτοῖς, οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες, ὥστε καὶ αἱ πράξεις αὐτῶν νὰ μὴ θεωροῦνται ὡς Ὁρθόδοξοι καὶ ἔγκυροι γενόμεναι κατὰ τὰς διατυπώσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας; Ἀγνοεῖ ἄραγε ὁ Χίος, ὅτι αἱ ἐκκλησιαστικαὶ πράξεις αἱ αὐτῶν τῶν ἐγκύρων καὶ τελειοδίκως καθηρημένων Κληρικῶν ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν διὰ μετανοίας ἀποκατάστασιν τοῦ καθηρημένου καὶ τὴν ἄρσιν τῆς καθαρῆσεως αὐτοῦ, καὶ περιβάλλονται τὸ κύρος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ, χωρὶς αὐτὰ νὰ ἐπαναληφθῶσι;

Τοῦτο μᾶς διδάσκει αὕτη ἡ πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὅπως τοῦτο ἐγένετο ἐσχάτως καὶ κατὰ τὴν ἄρσιν τοῦ Βουλγαρικοῦ Σχίσματος, ἀναγνωρισθέντων πάντων τῶν Κληρικῶν, τῶν ὑπὸ καθηρημένων χειροτονηθέντων ἐν τῷ οἰκίῳ βαθμῷ, ὡς καὶ πασῶν τῶν ὑπ' αὐτῶν τελεσθεισῶν Ἐκκλησιαστικῶν πράξεων, χωρὶς οὔτε, οἱ Κληρικοί νὰ ἀναχειροτονηθῶσιν, ἀλλ' οὔτε καὶ αἱ πράξεις οὗτων αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ νὰ ἐπαναληφθῶσι.

Τούτων οὕτως ἐχόντων παραδίδομεν τὸν τολμηρὸν καὶ ἐγκληματικὴν Μητροπολίτην Χίου εἰς τὴν εὐθυγνωσίαν καὶ εὐθυδικίαν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἥς γέννημα καὶ ῥέμακα οὗτος τυγχάνει. Εἰς ἐπισφράγισιν τῶν λεχθέντων ἐκφράζομεν τὴν ἀκράδαντον πίστιν καὶ ἐλπίδα ὅτι, ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἀνωτέρας καταγγελίας, συντρεχούσης καὶ τῆς ἐπειγουσῆς λύσεως πολλῶν ἐκρεμῶν Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων θὰ συνέλθῃ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν μία πανορθόδοξος Σύνοδος, ἥτις συνεδριάζουσα ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι προώρισται νὰ λύσῃ πάντα τὰ οσοῦντα Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα ἐν τῇ πλαισίῳ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων πρὸς ἐδραίων τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναστήλωσιν τοῦ γοήτρου τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῇ θρησκευτικῇ συνειδήσει τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Ἡ Μηνύουσα Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

† Ὁ *Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ*

† Ὁ *Μεγαρίδος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ*

† Ὁ *Διαιυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ*

ΝΑ ΕΠΑΝΕΥΡΩΜΕΝ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΗΘΗ

Ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία ἔχει τὴν προσοχὴν τῆς ἐστραμμένην εἰς τὰ ἐγκλήματα τῆς ὑπαίθρου ὅπου γίνονται ἀπὸ τοὺς κακοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς τῆς Πα-

τρίδος, οἱ ὅποιοι ἐγένοντο ὄργανα τυφλὰ τῶν προαιωνίων ἐχθρῶν αὐτῆς. Ἐρυθρὸς ἐβάφη ὁ δρόμος ὅλων αὐτῶν τῶν κακούργων προδοτῶν οἱ ὅποιοι συνταράσσουν ὅλην τὴν Χώραν μας, τὴν ἱστορικωτάτην καὶ ἡρωϊκωτάτην καὶ ἐπλήρωσαν τρόμον καὶ φρίκης τὴν ἡρωϊκωτάτην Ἡπειρον, τὴν Μακεδονίαν, τὴν Στερεάν Ἑλλάδα, τὴν Πελοπόννησον, τὴν Ἡπειρον τὴν ἄλλοτε ἐστίαν τῶν γραμμάτων Ἑλληνικὴν ἐκείνην ἐπαρχίαν, τὴν ἀναθρέψασαν τόσους ἄγνους πατριώτας καὶ εὐεργέτας τοῦ Ἑθνους καὶ πρωτοστατήσασαν εἰς μεγάλους ἀπελευθερωτικούς ἀγῶνας τῆς Πατρίδος.

Αὐτοὺς τοὺς τρομεροὺς ἐγκληματίας δὲν τοὺς ἐγέννησε Ἑλληνικὴ Χριστιανὴ μήτηρ, αὐτὴ δὲν τοὺς ἐδίδαξε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ; δὲν τοὺς ὠδήγησε εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου; Καὶ ὅμως ἔγιναν προδότες, ἔγιναν ἀντίχριστοι, ἔγιναν αἰμοδιφεῖς διὰ νὰ ἀπολαμβάνουν ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας τῶν λύτρα, χρῆμα, χρῆμα... καὶ νὰ σβύνουν διὰ τοῦ ἀθώου αἵματος τὴν δεῖψαν τοῦ χρέματος. Καὶ ἐπώλησαν τὴν συνείδησίν των εἰς τοὺς οὐλούς τοὺς προαιωνίους ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μας. Δὲν ἠδύνατο ἄρα γε ν' ἀποκτήσουν αὐτὰ διὰ τῆς τιμίας ἐργασίας; ἀλλ' ἤθελον πολλὰ ἑκατομύρια, τὸν κόσμον ὅλον ν' ἀποκτήσουν! Εἶχον, ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀκώρεστον πάθος τῆς εὐπλοτείας, ὅπερ συνήθως ὠθεῖ πρὸς τὸ ἐγκλημα. Ἰδοὺ ἡ κυριώτερα ἀφορμὴ, ἥτις ἀπὸ τοῦ εἰρηνικοῦ τῶν χωρίων ἦλθον εἰς τὰ ὄρη καὶ κατεστάθησαν ἄσπονδοι ἐχθροὶ τῆς Πατρίδος, τῆς Κοινωνίας δρῶντες μὲ τὰ ἄγρια καὶ αἰμοχαρῆ ἐνστικτὰ τῆς ἐκδικήσεως μὲ τὴν πετωρωμένην διάνοιαν καὶ τὴν ἀνάληπτον καρδίαν. Ἐχθροὶ τῶν Θεῶν, τῶν ἀναλλοιώτων νόμων γανόμενοι καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους νόμους περιφρονοῦντες καὶ ἐκ τοδῶν τιθέμενοι, διέπραξαν κακουργίας ἀφαντάστους, ἐμπνεύσας φρίκην καὶ ἀγανάκτησιν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Χριστιανικὸν κόσμον, ἀλλὰ τὸ κακὸν πρέτει νὰ ἐκλείψῃ, πρέπει τὰ Ἑλληνικὰ ὄρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἀντήχησε ποτὲ τὸ θεοσέσιον σάλπισμα τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἐγένοντο κρησφύγετα τῶν ἀρματολῶν, νὰ ἐκκαθαρισθοῦν ἀπὸ τοῦ ἄγους τῶν ληστοπροδοτῶν. Τὸ Κράτος, ὁ Ἡρωϊκὸς Ἑλληνικὸς Στρατός, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐπιβληθῇ καὶ ἐπαβλήθῃ. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο μόνον. Πρέπει νὰ καταχθῇ πρὸ παντὸς τὸ αἷτιον μιᾶς νοσογόνου καταστάσεως, καὶ νὰ φονευθοῦν τὰ σπέρματα τῆς φθοροποιοῦ νόσου, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἔδραν τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, καὶ τὴν μεταβάλουν εἰς ψυχὴν τίγριδος αἰμοχαροῦς ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο. ὀφείλει ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία ν' ἀνανήψῃ, ὀφείλει νὰ στραφῇ ὀπίσω πρὸς τὰς ὠραίας ἐκείνας θρησκευτικὰς παραδόσεις, διὰ τῶν ὁποίων ἄλλοτε προήγετο καὶ ἐμεγαλουργεῖ ὁ οἶκος, ἐκτρέφον τέκνα χρηστά, τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν ἄλλοτε τὸν πυρῆνα μιᾶς σοφρονούσης κοινωνίας, ὀφείλει νὰ καταστῇ πάλιν τὸ μέτρον τῆς χριστιανικῆς τῶν τέκνων διαπαιδαγωγήσεως. Πατὴρ καὶ μήτηρ. Ἰδοὺ οἱ μόνον ἱκανοὶ ν' ἀναλάβουν τὸν βαρὺν ἄθλον τῆς κοινωνικῆς ἀναελάσεως. Ἰδοὺ οἱ μοναδικοὶ ἱατροὶ οἱ ὅποιοι θὰ φονεύσουν τὸ νοσογόνον μικρόβιον, ὅπερ ὑπάρχει εἰς τὴν παιδικὴν ψυχὴν καὶ ζωογονεῖται καὶ αὐξάνεται, σὺν τῷ χρόνῳ μεταβάλλον ταύτην βαθμυδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως εἰς ψυχὴν θηρίου.

Πατὴρ καὶ μήτηρ, ἰδοὺ ἡ πηγὴ παντὸς ἀγαθοῦ ἀλλὰ καὶ παντὸς κακοῦ ἐν τῇ Κοινωνίᾳ, ἡ πηγὴ ἀφ' ἧς ρέουν τὰ διανυγὴ νάματα τὰ ζωογονοῦντα καὶ καθαιρόντα, ἀλλὰ καὶ ὁ δυσώδης πολλὰκις βόρβορος τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν ὁ μεταβαλλόμενος εἰς τέλματα ἀναδίδοντα νοσογόνους ἀναθυμιάσεις.

Πρέπει νέον αἷμα καὶ ζωὴ νέα νὰ ἐγχυθῇ εἰς τὰς φλέβας τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, ἥτις καθαιρομένη ἀπὸ τοῦ ῥύπου τῆς διαφθορᾶς, θὰ δυνηθῇ ν' ἀρθῇ εἰς ἄλλην σφαῖραν ἰδανικωτέραν καὶ θειότεραν ὅπως ἐκπληρώσῃ τὸ θείον αὐτῆς προορισμὸν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄν θέλωμεν νὰ ἴδωμεν λοιπὸν ἐξαφανιζομένους τοὺς ληστὰς τῶν ὁρέων καὶ τοὺς ἀρπαγὰς καὶ κακούργους τῶν πόλεων, οἵτινες δὲν κρατοῦν ἐγχειρίδιον ἀλλὰ φέρουν χειρόκτια πρὸς ροφθοῦν ἀελίστως τοῦ πλησίον τὸ αἷμα, ἂν θέλωμεν νὰ ἴδωμεν πολίτας χρηστοὺς καὶ ὑγαίνουσιν καὶ εὐημεροῦσαν τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν, ἥς ἀποπτύσωμεν τὰ νέα ἥθη καὶ ἃς ἐπαναφέρωμεν τὰ παλαιὰ, ἐνστερνιζόμενοι τὰς ἀγίας θρησκευτικὰς παραδόσεις, αἵτινες ἄγουν πρὸς τὴν ἀληθινὴν, τὴν ἀκήρατον εὐδαιμονίαν,

† Πρωτοσύγγελος ΑΛΕΞ. ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ΑΜΟΙΒΑΙΑ ΑΓΑΠΗ

Ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀπαραίτητος ὅρος διὰ τὴν ἀρμονικὴν σύστασιν τῆς οἰκογενείας καὶ κοινωνίας αὐτῶν.

Ὅταν ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη δὲν συνέχει καὶ δὲν συνδέει τοὺς ἀνθρώπους ἐν ἀρμονικῇ συμβίωσει πρὸς ἀλλήλους, ἡ φθορὰ, ἡ διάλυσις, ὁ πόλεμος, ὁ ἀλληλοσπαραγμὸς εἶναι ἀφευκτοὶ συνέπειαι.

Καὶ αὐτὰ ἀκόμα τὰ ἄλογα ζῷα διατηροῦν πρὸς τὰ ὁμοιογενῆ των τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην, ἣν ποιικιλοτρόπως ἐκδηλοῦσι καὶ δι' ἧς διατηρεῖται καὶ διαιωνίζεται τὸ εἶδος των.

Ἡ μονομερὴς ἀγάπη, ἡ ἄνευ ἀνταποκρίσεως ἡ καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἐκδηλουμένη, δὲν εἶναι σύννηθες φαινόμενον.

Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων μόνον οἱ ἄνωθεν ἀναγεγεννημένοι, οἱ Εὐαγγελικῶς ἐν τελειότητι ζῶντες, δύνανται νὰ ἀποκτήσωσι ἀγάπην πρὸς τοὺς ἐχθροὺς, ἥτις κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον «*Χρηστεύεται, μακροθυμεῖ, οὐ ζηλοῖ, πάντα στέγει, ἑλπίζει καὶ ὑπομένει, καὶ οὐδέποτε ἐκπίπτει*» (Α' Κορίνθ. ΙΙ' 4-8).

Ἀλλ' ἡ ἀνταποκρινομένη ἀγάπη διὰ νὰ διατηρηθῇ καὶ αὐξηθῇ ἀνάγκη νὰ καλλιεργηθῇ δεόντως.

Ἡ μυθολογία τῶν ἀρχαίων προγόνων μας ἔλεγεν, ὅτι ὅταν ἡ Ἀφροδίτη, θεὰ τῆς καλλονῆς, ἐγέννησε τὸν ἔρωτα, παιδίον ὠραότατον, τὸν παρέδωκεν εἰς τὰς Χάριτας νὰ τὸν θηλάσωσιν, ἵνα γένη καθ' ὅλα γαρτωμένος. Παρετήρησεν ὁμως ἡ μήτηρ του, ὅτι ὁ ἔρως διὰ τὸν χρόνον δὲν ἤϊε, ἀλλ' ἔμεινε διαρκῶς εἰς τὸ μέγεθος τοῦ σώματος μικρὸς καὶ βραχύς. Ἐπειδὴ ἠπόρει περὶ τοῦ πράγματος ἠρώτησε τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος ζητοῦσα νὰ μάθῃ τὸ φάρμακον τῆς αὐξήσεως τοῦ παιδίου της. Τὸ μαντεῖον τότε τῆς εἶπε:

—Ἡδυνήθη, ὦ Ἀφροδίτη, ὁ ἔρως νὰ γεννη-

θῆ μόνος· ἀλλὰ μόνος δὲν δύναται ν' αὐξηθῇ. Ὁ-
θεν ἂν ποθῇς τὴν αὐξησίν του ἀνάγκη νὰ γεννήσῃς
καὶ τὸν Ἀντέρωτα δηλαδὴ τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην.
Τότε μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν τούτων θὰ ὑπάρχῃ ἡ
μοιβαιότης, καὶ ὁ εἰς θὰ δανεῖζεται παρὰ τοῦ ἄλ-
λου τὴν αὐξήσιν.

Τοιαύτην συμβουλὴν λαβοῦσα ἡ Ἀφροδίτη
ἐγέννησε τὸν Ἀντέρωτα. Καὶ τότε παρετηρήθη τοῦ
μαντείου ἡ πρόρρησις ἐπαληθεύουσα. Διότι, ὅταν
ὁ Ἔρως καὶ ὁ Ἀντέρως συνηγνῶντο συνηξάυνοντο
ἐνῷ ὅταν δὲν συνηγνῶντο καὶ αὐτ' ἀλλήλων ἐμακρύ-
νοντο τότε καὶ οἱ δύο ἐσμικρύνοντο καὶ ἐβραχύ-
νοντο εἰς τὸ μέγεθος τοῦ σώματος.

Ἡ φιλοσοφικὴ ἀλληγορία, τὴν ὁποίαν ἡ ὥς
ἄνω μυθολογία ἐμπεριέχει, ἀποδεικνύει πῶς οἱ σο-
φοὶ πρόγονοί μας τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην ἐξετίμων,
καὶ ὅτι τὴν καταγωγὴν τῶν ψυχικῶν τούτων συναι-
σθημάτων, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀνταγίας, τὴν
ἐθεώρησαν θεῖαν.

Δυστυχῶς ποταλὰ συμφέροντα ὕλικά, φρονή-
ματα φίλαρχα, κενόδοξα καὶ φιλέκδικα σήμερον ἐ-
φυγάδευσαν τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην. Καὶ ἰδοὺ τὰ
ἀποτελέσματα. Ἐσωτερικῶς διηρημένοι, πολιτικῶς
καὶ Ἐκκλησιαστικῶς ἀλληλοεγκαλοούμεθα καὶ εἰς
ἀκρότητας προβαίνομεν ζητοῦντες τὴν ἐξόντωσιν
ἀλλήλων.

Ἡ ἀλληλοσπαρακτικὴ αὕτη σύγκρουσις φοβού-
μεθα μὴ παρατεινομένη εἰς ἡμᾶς ἐπαληθεύσῃ τὸν
Αἰσώπειον μῦθον τοῦ Λέοντος καὶ τοῦ Ἀγριοχοίρου.
Κατὰ τὸν μῦθον τοῦτον εἰς Λέων καὶ εἰς Ἀγριό-
χοιρος συνηγνῆθησαν εἰς μίαν πηγὴν ὕδατος. Ἡ
προσπάθεια τίς πρῶτος νὰ πῇ ἐκ τῆς πηγῆς τοὺς
ἔφερε εἰς παροξυσμόν, ὥστε νὰ λάβουν στάσιν ἐπι-
θετικὴν μέχρι θανάτου ὁ εἰς ἐναντίον τοῦ ἄλλου.
Ἐνῷ δὲ ἡτοιμάζοντο νὰ ἀλληλοσυγκρουσθῶσιν αἰ-
φνης εἶδον εἰς τὸν οὐρανόν νὰ πετοῦν σμήνη ὀρ-
νέων καὶ κοράκων, οἱ ὁποῖοι ἀντιληφθέντες τὴν
συναφθησομένην μάχην ἔσπευσαν ἐπὶ τόπου καὶ
ἀνέμενον τίς τῶν δύο ἀντιπάλων θὰ πέσῃ νεκρός,
ἵνα εὕρωσι εὐκαιρίαν νὰ τὸν καταφάγῃ.

Τοὺς κόρακας καὶ τὰ ὄρνεα ἰδόντες οἱ συγ-
κρουόμενοι εἶπον: — Ἰδοὺ ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας μά-
χην πόσοι μετὰ χαρᾶς περιμένουν νὰ ὠφεληθῶν.
Δὲν πρέπει λοιπὸν διὰ ἀσήμαντον ἀφορμὴν νὰ δώ-
σωμεν τὸν ἑαυτὸν μας εἰς τροφὴν τῶν πέριξ ἡμῶν
ἱπταμένων χαιρεκάκων ἐχθρῶν. Καὶ συμφιλιωθέν-
τες ἔλυσαν τὴν μάχην.

† Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΝΑΣΔΙΜΗΣ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ *Μικρὰ εἴσοδος*. Προπορευομένης λαμπά-
δος ἐξέρχονται ἐκ τῆς βορείας Πύλης τοῦ Ἱεροῦ ὁ
Ἱερεὺς καὶ ὁ Διάκονος καὶ εἰσοδεύουν τὸ Ἅγιον
Εὐαγγέλιον. Ἡ λαμπὰς συμβολίζει τὸν λύχνον τοῦ
ἡλίου, τὸν γόνον τῆς Ἐλισσάβητ, τὸν τίμιον πρόδρο-
μον, ὅστις πρὶν ἀνατελεῖν ὁ νοητὸς τῆς Δικαιοσύνης
ἥλιος καὶ φωτίσῃ τὸν κόσμον, ἐκήρυττε παρὰ τὰς
ὀχθὰς τοῦ Ἰορδάνου καὶ ἐβάπτιζε τοὺς ἀνθρώπους
εἰς τὸ βάπτισμα τῆς μετανοίας.

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Εὐαγγελίου προπορεύονται
καὶ ἀκολουθοῦν ἅγιοι ἄγγελοι. Αἱ δύο λαμπάδες εἰ-
κονίζουσιν ἀκόμη, τοὺς δύο Ἀρχαγγέλους Μιχαὴλ καὶ
Γαβριήλ, τὸ δὲ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον αὐτὸν τὸν Ἱη-
σοῦν Χριστὸν, ὅστις περιήρχετο τὰς πόλεις θεραπεύων
ψυχικά καὶ σωματικά ἀσθενήματα. Εἰς τὸ μέσον
τοῦ Ναοῦ, κύπτουν ὁ Ἱερεὺς καὶ ὁ Διάκονος εἰλα-
βὼς τὰς κεφαλὰς καὶ παρακαλεῖ ὁ πρῶτος μυστικῶς
τὸν Κύριον, ὅπως ἐξαποστείλῃ Ἁγίους Ἀγγέλους διὰ
νὰ παραστῶν εἰς τὴν τέλεσιν τῆς θείας λειτουργίας
καὶ συλλειτουργήσουν καὶ συνδοξολογήσουν μετ'
αὐτῶν τὴν ἄπειρον Αὐτοῦ ἀγαθότητα.

Ω! ἐὰν οἱ νοεροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ψυχῆς μας
ὑπῆρχον καθαροί, ἀγαπητοί, ὁποῖα μεγαλειώδη θεά-
ματα θὰ ἐβλέπαμε κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας λει-
τουργίας!! Ἐὰν δὲν μᾶς ἐκάλυπτε τὸ παχὺ τῆς
ἁμαρτίας κάλυμμα, ἐὰν οἱ ὀφθαλμοὶ μας δὲν ἦσαν
πονηροί. Ὅποιον μυστηρίων θὰ ἐγενόμεθα κοινωνοί!!
Ναί· θὰ ἐβλέπαμε τοὺς δύο ἀρχιστρατήγους
τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως μὲ πλῆθος ἀγγέλων νὰ
συμπάλλουν μετ' τοὺς Ἱερεῖς καὶ ἱεροψάλτας, ὁ δὲ ναὸς
πλήρης δόξης καὶ φωτὸς οὐρανίου πεπληρωμένος
ὡς ἄλλος Παράδεισος... Καὶ ὅταν ὁ Ἱερεὺς, ὁ ἅγιος
καὶ καθαρὸς Ἱερεὺς—ἐκφωνεῖ τὸ *Εἰρήνη πᾶσι*, οἱ
ἅγιοι ἄγγελοι, ὡς ποτὲ τῷ μεγάλῳ Σπυρίδωνι, θὰ
ἀντιφωνοῦν «καὶ μετὰ τοῦ πνεύματός σου.» — Θὰ
ἐβλέπαμεν Αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν ἱσταμένον εἰς τὸ μέ-
σον τοῦ Ναοῦ, καὶ περιστοιχιζόμενον ὑπὸ πλῆθος
ἀγγέλων, νὰ ἤνοιγε τὸ γλυκύτατον στόμα του, καὶ
ὅταν ὁ Διάκονος ὕψωνε τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ
ἐκφωνοῦσε τὸ *Σοφία* Ὁρθοί, ὁ Ἰησοῦς θὰ μᾶς
ἔλεγε: Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ, ἐγὼ εἰμὶ ἡ
ἀλήθεια, ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς, ἐγὼ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὁδὸς ἡ
πρὸς σωτηρίαν ἄγουσα.

Καὶ τότε μὲ μεγάλην κατάνυξιν καὶ ἐκ βάθους
ψυχῆς θὰ προσκυνούσαμε τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν
ἐλθόντα εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι. Ἐν
πλήρει δὲ ἐπιγνώσει θὰ ἐψάλλαμε τὸ *«θεῦτε προ-
σκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, σῶσιν
ἡμᾶ. Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοι-
ντάς Σε Ἀλληλούϊα»* (Ἀκολουθεῖ)

† Ἀρχιμ. ΠΕΤΡΟΣ ΑΣΤΥΦΙΑΗΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακολουθοῦντες ἀγρύπνως τὴν ἐξέλιξιν τοῦ
ζητήματος περὶ συνταγματικῆς κατοχυρώσεως τῶν
δικαιωμάτων μας ὅσοι θρησκευόμεθα κατὰ συνείδη-
σιν ἀκολουθοῦντες τὸ πάτριον Ἰουλιανὸν ἐορτολό-
γιον κατόπιν τοῦ σκοπίμου θορύβου τὸν ὁποῖον ἐδη-
μιούργησεν ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία ἵνα συσκοτίσῃ
τὰ πράγματα, ἀλλὰ μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἀντιτάξῃ οὐδὲν
ἐπιχείρημα σοβαρὸν διὰ τὴν ὑπαιτιότητά της διά-
σπαιν τῆς ἐνότητος τῆς Μιάς Ἀγίας Καθολικῆς
καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἐλησμονήσαμεν
καὶ τοὺς ἀνὰ τὴν χώραν ἀδελφούς πρὸς οὓς ἡδη
ἀπευθυνόμεθα ἀνακοινοῦντες τὰ ἀκόλουθα:

Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία κάπως ἀργὰ πληροφο-
ρηθεῖσα ὅτι ἐπικρατεῖται ἡ ἐπιψήφισις τῶν ἀναθεωρη-

Ο

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 7.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 12.000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2,50—Ἐτησίᾳ δολ. 5

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιτε-
γῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδος
κ. Χριστοφῆρον, Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφῆρος

Διεύθυνσις Τυπογραφείου
Ὁδὸς Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι.

τέων διατάξεων τοῦ Συντάγματος ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἐπληροφρεῖτο ἐν ταύτῃ ὅτι, ἀναγνωρίζομένης τῆς πλήρους ἐλευθερίας τοῦ θρησκευθεῖν κατὰ συνείδησιν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παροραθῇ καὶ ἡ τάξις ἡμῶν ἥτις ἀπὸ τοῦ 1924 μάχεται περὶ τῆς ἐπαναφοράς τοῦ πατρίου Ἰουλιανοῦ Ἐορτολογίου καὶ τῆς ἐνότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἢ μὴ ἐξ ἐγωϊσμοῦ ἀποδεχομένης τὴν ἐπαναφορὰν ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, νὰ ἀναγνωρισθῇ τὸ καὶ διεθνῶς κατοχυρωμένον δικαίωμά μας ὅπως παραμείνωμεν πιστοὶ τηρηταὶ τῶν πατροπαραδότων θρησκευτικῶν μας θεσμῶν τοὺς ὁποίους ἀδικαιολογήτως, ἄνευ οὐδενὸς λόγου ἢ βίας τινος ἢ καὶ ἀνάγκης, ἀλλ' ἀντικανονικῶς καὶ παρανόμως ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία παρεγνώρισε.

Δὲν θὰ ἐπεκταθῶμεν ἀναλύοντες ἐν λεπτομέρειᾳ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀφ' ἐνὸς διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι καὶ διὰ τοῦ τύπου καὶ διὰ πονημάτων κατέστη ἐνήμερος τοῦ ζητήματος καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ πολιτεία καὶ ἡ κοινωνία ὁλόκληρος ἥτις εἰρήσθω ἐν παρόδῳ εὐχομένη τὴν ἐπάνοδον εἰς τὰ πρόωγα ἑορτολογικὰ καθεστῶς, αἰτιᾶται τοὺς ὑπευθύνους τῆς ἀδικαιολογήτου διαιρέσεως τῆς ἐπελθούσης διὰ τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας.

Θὰ περιορισθῶμεν εἰς διαπιστώσεις τινὰς τὰς ὁποίας θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ καταστήσωμεν γνωστάς διότι αὐταὶ θὰ ἀποτελέσωσι κάποτε κριτήριον διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑορτολογικοῦ ζητήματος.

Διαπρεπεῖς Ἱεράρχαι τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ἐν συγχύσει προφανῶς διατελοῦντες ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ δημιουργηθέντος θορύβου, ἐνεφανίσθησαν εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων προσπαθοῦντες νὰ δικαιολογήσωσι τὸ σφάλμα τῆς καινοτομίας, δὲν ἀπέκρυψαν ὅμως μίαν ἀλήθειαν ὅτι ἡ καινοτομία ἐγένετο ἐν σπουδῇ. Ἡ ὁμολογία αὕτη περιλαμβάνει ὁλόκληρον τὴν ἔκτασιν τῆς κακῆς ἐνεργείας τῆς σχύσεως τὴν πρωτοβουλίαν ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ὅπως ἀνατρέψῃ τὸ αἰωνόβιον ἐκκλησιαστικὸν καθεστῶς χωρὶς οὐδεὶς νὰ συντρέξῃ λόγος καὶ ἀνατρέξει ὅλα τὰ περὶ τοῦ ἐναντίον ἀσταθῆ ἐλαχειρήματα.

Ἐν τῇ σπουδῇ καὶ τῇ συγχύσει ἐξεπέμφθη δι' ἀνάγκην κρατῶν ἀπειλὴ τῆς Ἐκκλησίας καθ' ἣν ἐὰν δὲν ἀπαληφθῇ ἡ ἐρηνηνευτικὴ δὴλωσις περὶ τῆς παρεχομένης ἐλευθερίας μόνον ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ὀρθοδοξοῦντας, θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον, ὁμολογοῦμεν δὲ ὅτι δὲν

δυνάμεθα νὰ ἀντιληφθῶμεν ἐὰν τοῦτο εἶναι ἀπειλὴ καὶ ποῦ στηρίζεται ὡς ἀπειλὴ. Καθ' ἣμᾶς εἶναι καθήκον τῆς καὶ υποχρέωσίς τῆς νὰ ἐξυτηρηθῇ οὕτω πρῶτον καὶ τὸ Ἐθνικὸν καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ τὸ ἰδιαιτέρον αὐτῆς συμφέρον διότι ὡσαύτως δὲν δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δὲν ἔχει ἀντιληφθῇ ἐπαρκῶς μάλιστα ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ συμφέρον γενικῶς.

Τὴν ἀπορίαν μας ὁμως αὐτὴν ἔρχεται νὰ διαλύσῃ περικοπὴ ἐξ ἐνὸς φυλλαδίου πωλουμένου τοῖς μετρητοῖς τοῦ Ἁγίου Δημητριάδος κ. Ἰωακείμ εἰς μίαν περικοπὴν τοῦ ὁποίου ἐκφράζεται ὁ δισταγμὸς τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ κανονικὸν ἑορτολόγιον διὰ νὰ μὴ νομιθῇ τοῦτο ὑποχώρησις ἐναντι μιᾶς μειοψηφίας ἀσημάντου κατ' αὐτὸν καὶ κατὰ τοὺς ἐν ὁράματι τοῦ ἀριθμοῦ τοὺς ὁποίους ἐσερβίρισε ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἀναγνωστῶν στερουμένων καὶ τῆς στοιχειώδους νοημοσύνης Ἄλλ' ἡ ἀχαλίνωτος γενικῶς δημιουργία τοῦ στερομένη οἰαομένητε σοβαρότητος ἔτυχε ἀπαντήσεως ἐκ μέρους τῆς ἑνώσεως τῶν Νέων μας ἥτις τὸν ἐφίμωσε μὴ δυνηθέντα ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ χώρος ἀτυχῶς δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐκθέσωμεν ἐν λεπτομερείᾳ τὰς ἀντιφάσεις εἰς τὰς ὁποίας ἐν τῇ συγχύσει τῶν περιέπεσαν οἱ ἡγήτορες τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ἥτις συνεκαλεσε ὁλόκληρον τὴν Ἱεραρχίαν διὰ νὰ καταστήσῃ ἐμφανεστέραν τὴν ἀντίδρασιν τῆς κατὰ τοῦ δικαίου. Ὡς ἐκ τούτου θὰ ἐπιχειρήσωμεν εἴτε διὰ σειρᾶς ἀρθρῶν ἐν τε τῇ ἡμερησίᾳ καὶ περιοδικῇ τύπῃ εἴτε δι' ἐκδόσεως βιβλίου τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι Ἱστορικόν, νὰ ἐκθέσωμεν τὸ ὅλον ζήτημα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ποῦ ἐδημιουργήθη ἡ καινοτομία τοῦ ἑορτολογίου, τὰ προηγηθέντα αὐτῆς καὶ τὰ μέχρι σήμερον γεγονότα ὡς καὶ τὰς συναπτάς τὰς ὁποίας εἶπε καὶ θὰ ἔχῃ ἡ ἑμμονὴ εἰς τὸ καθεστῶς τὸ ὁποῖον ἐκ πείσματος καὶ ἐγωϊσμοῦ διατηρεῖ.

Οὗτο θὰ μᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ ἀποκαλύψωμεν πράξεις καὶ ἄτομα τὰ ὁποία οὕτως ἢ ἄλλως ἀπώλεσαν τὴν ἐπιβαλλομένην ἀξιοπρέπειαν, ἄτομα τὰ ὁποία εἰς χαλεποὺς καιροὺς δὲν ἐδωκίμασαν νὰ μᾶς προτείνωσι συνεργασίαν τὴν πρὸς ἐπιτυχίαν ἀτομικῶν τῶν σκοπῶν, συνεργασίαν τὴν ὁποίαν ἀσυζητητὴ ἀπερρίψαμεν διαγνώσαντες τὰ ἐλατήριά της.

Θὰ ἀποκαλύψωμεν καὶ θὰ ἀποδείξωμεν κατάφορον τὴν ζημίαν τὴν ὁποίαν προκαλεῖ ἡ ὑπαιτιότητι τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας διχοστασία καὶ ἐθνικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς καὶ τέλος θὰ πείσωμεν δι' Ἱστορικῶν γεγονότων ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐν γνώσει τῶν ὀλεθρίων σκοπῶν ὧς συνεπάγεται ἡ διχοστασία αὕτη ἐμμένει εἰς τὰς ἀπόψεις τῆς παραβιάζουσα ὄχι μόνον Κανόνας καὶ ὑφισταμένους τῆς πολιτείας Νόμους, ὄχι μόνον παράδωσιν ἀλλὰ καὶ τοὺς ὅρους ὑφ' οὓς ἀνεγνωρίσθη αὕτη ὡς αὐτοκέφαλος τοὺς περιλαμβανόμενους εἰς τὸν Ἱερὸν κώδικα τὸν ἀναφερόμενον εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συγκροτηθείσης ἐν ἔτῃ 1850 ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Αὐγούστου 1948 (Π. Β.)

Ἐντολῇ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς

Σ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ